

Ἡ νεαρά γυνή, ἀναγνωρίσασα τοὺς παρ' αὐτῆς περιμενομένους δύο ἀνδρας, ἔκλινε ταχέως ἐκτὸς τῆς θυρίδος τοῦ βαρέος φορείου. Τότε ὁ Σχικὴν διέκρινεν αὐτὴν σαφῶς· ἦτο ἡλικίας εἰκοσιν ἕως εἰκοσι καὶ δύο ἐτῶν, ὠραιότατη καὶ ὠχροτάτη, ἐὰν δ' ἦτο ἡμέρα, θὰ ἠδύνατό τις εὐχερῶς νὰ ἐννοήσῃ, ἐκ τοῦ βρέχοντος τὴν χρυσοξανθὸν κόμην της καὶ τοὺς μελανῶ κύκλῳ περιβεβλημένους ὀφθαλμούς της ὑδατώδους ἀτμοῦ, ἐκ τῆς θαμβῆς λευκότητος τῶν χειρῶν της καὶ ἐκ τῆς νωχελοῦς στάσεως τοῦ σώματός της, ὅτι κατεῖχετο ὑπὸ ἀσθενείας, τῆς ὁποίας αἱ συχναὶ λιποθυμίαι τῆς γυναικὸς καὶ τὸ στρογγύλευμα τῆς ὀσφύος αὐτῆς ἤθελον ἐξηγήσει ταχέως τὸ μυστικόν.

Πλὴν, ἐκ πάντων τούτων, ὁ Σχικὴν τοῖς τινὰ μόνον διέκρινεν, ὅτι ἦτο νέα, ὠχρὰ καὶ ξανθή.

Οἱ δύο ἀνδρες ἐπλησίασαν εἰς τὸ φορεῖον, ἐπομένως ἕστησαν μετὰ αὐτοῦ καὶ τοῦ ἐδωλίου, ὑπὸ τὸ ὅποσον ὁ Σχικὴν ἐκρύπτετο.

Ὁ ὑψηλότερος αὐτῶν ἔλαβε, δι' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν του, τὴν λευκὴν χεῖρα, τὴν ὁποίαν ἡ κυρία τῷ ἔτεινε, στηρίζας δὲ τὸν ἕτερον τῶν ποδῶν ἐπὶ τοῦ ἀναβोलέως τοῦ φορείου καὶ ἀμφοτέρως τὰς χεῖρας ἐπὶ τῆς θυρίδος αὐτοῦ :

— Λοιπόν, φίλη μου, ἠρώτησε τὴν κυρίαν, καρδιά μου, ἀγαπητή μου, πῶς εἴμεθα ;

Ἡ κυρία ἀπεκρίθη, κινουσα τὴν κεφαλὴν μὲ θλιβερόν μεδίαμα καὶ δεικνύουσα φιαλίδιον, περιέχον ἀναληπτικὰ ἄλατα.

— Πάλιν λιποθυμίας ! Πόσον θὰ δυσχεροῦμαι ἐναντίον σας διὰ τὴν ἀσθενείαν σας ταύτην, προσφίλης μοι, ἐὰν μὴ ἐγὼ ἦμην ὁ αἷσιος αὐτῆς.

— Καὶ διατί, διάβωλε, ὀδηγεῖτε τὴν κυρίαν εἰς τοὺς Παρισίους; εἶπεν ὁ ἕτερος ἀνὴρ λίαν ἀποτόμως. Μὰ τὴν πίστιν μου, αὐτὸ εἶναι κατάρρα νὰ ἔχετε πάντοτε ἐρραμμένον εἰς τὸν μανδύαν σας καὶ γυναικεῖαν ἐσθῆτα.

— Αἱ ! φίλτατε Ἀγρίππα, εἶπεν ὁ πρῶτον λαλήσας, ὅστις ἐφαίνετο σύζυγος ἢ ἐραστῆς τῆς κυρίας, εἶνε πολὺ λυπηρὸν ν' ἀποχωρίζεται τις παντὸς ὅ,τι ἀγαπᾷ.

Ἀντήλλαξε δὲ μετὰ τῆς γυναικὸς βλέμμα, πλήρες ἐρωτικῆς ἡδυπαθείας.

— Διάβωλε ! μὲ κολάζετε, μὰ τὴν ψυχὴν μου, ὅσακις σὰς ἀκούω νὰ ὀμιλῆτε, ἀπῆντησεν ὁ ὀξύθυμος σύντροφός του· ἤλθετε, λοιπόν, εἰς τοὺς Παρισίους διὰ νὰ κάμετε τὸν ἔρωτα, ὠραῖέ μου φιλάρεσκε ; Νομίζω ὅμως, ὅτι ἡ Βεάρνη εἶναι ἀρκετὰ εὐρύχωρος διὰ τὰς αἰσθηματικὰς περιδιαβάσεις σας, χωρὶς νὰ ἐκτείνητε αὐτὰς μέχρι τῆς Βαβυλωνος, ὅπου, εἰκοσάκις ἀπόψε, μὰς ἐξέθεσας νὰ ξυλοκοπηθῶμεν. Ἐπιστρέψατε ἐκεῖ κάτω, ἐὰν θέλετε ν' ἀρεσκέυσετε πρὸς τὰς γυναῖκας εἰς τὰς θυρίδας τῶν φορέων· ἐδῶ ὅμως δὲν πρέπει νὰ καταγίνεσθε εἰς ἄλλας μηχανορραφίας εἰμὴ εἰς μηχανορραφίας πολιτικὰς, κύριέ μου.

Ὁ Σχικὴν, εἰς τὸ ἀκουσμα τῶν δύο τελευταίων λέξεων, ἐπεθύμει νὰ ἐγείρῃ τὴν

κεφαλὴν, ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο νὰ το πράξῃ χωρὶς νὰ γενῇ ὁρατός.

— Ἀφετέ τον νὰ γρηναίξῃ, φίλη μου, καὶ μὴ ἀνησυχῆτε δι' ὅ,τι λέγει. Νομίζω, ὅτι θ' ἀσθενήσῃ ὡς ὑμεῖς καὶ ὅτι θὰ ἔχη λιποθυμίας καὶ ἀτμούς ὡς ὑμεῖς, ἐὰν παύσῃ νὰ μουρμουρίζῃ.

— Ἀλλὰ τοῦλάχιστον, ἀνέκραξεν ὁ γρηναῖρος, ἐὰν θέλετε νὰ εἰπῇτε θαυπευτικούς λόγους εἰς τὴν κυρίαν, εἰσέλθετε εἰς τὸ φορεῖον, ὅπου θὰ εἶναι δυσκολώτερον νὰ σας ἀναγνωρίσωσιν.

— Ἐχεις δίκαιον, Ἀγρίππα, εἶπεν ὁ ἐρωτευμένος Γασκόνος. Βλέπετε, φίλη μου, ὅτι ἡ συμβουλή δὲν εἶναι κακὴ ὅσον φαίνεται. Λοιπόν, κάμετέ μοι θέσιν, ἀγαπητή μου, ἐὰν το ἐπιτρέπητε.

— Ὅχι μόνον τὸ ἐπιτρέπω, Μεγαλειότατε, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐπιθυμῶ διακαῶς, ἀπῆντησεν ἡ νεαρά κυρία.

— Μεγαλειότατε ! ἐψιθύρουν ὁ Σχικὴν, ὅστις, παρασυρθεὶς ὑπὸ ἀπερισκέπτου ὁρμῆς καὶ θελήσας νὰ ἐγείρῃ τὴν κεφαλὴν, ἐκτύπησεν αὐτὴν ἐπωδύνως. Μεγαλειότατε ! τί λέγει αὕτη ;

Πλὴν, ἐν τῷ μετὰ τούτῳ, ὁ εὐτυχὴς ἐραστῆς ἐπωφελήθη τῆς δοθείσης αὐτῷ ἀδείας, ἐνῶ συγχρόνως ἠκούσθη ἡδυπαθὲς καὶ παρατεταμένον φιλῆμα.

— Μὰ τὸν διάβολον ! ἀνέκραξεν ὁ ἐκτὸς τοῦ φορείου ἀπομεινὰς ἀνὴρ, ὁ ἀνθρωπος εἶναι μωρότατον ζῷον.

— Νὰ με κρεμάσουν, ἂν ἐννοῶ τίποτε, ἐψιθύρουν ὁ Σχικὴν· πλὴν ἂς περιμεινόμεν· τὰ πάντα εὐδοῦνται διὰ τὸν γινώσκοντα νὰ περιμένη καὶ νὰ ὑπομένῃ.

— Ὡ πόσον εἶμαι εὐτυχής ! ἐξηκολούθησεν ὁ ὀνομαζόμενος Μεγαλειότατος, χωρὶς ν' ἀνησυχῇ τὸ παράπαν διὰ τὴν ἀνυπομονησίαν τοῦ συντρόφου του, εἰς τὴν ὁποίαν, ἄλλως, πρὸ πολλοῦ ἐφαίνετο συνειθισμένος· ἡ σήμερον εἶναι εὐτυχὴς ἡμέρα· ἰδοὺ οἱ ἀγαθοὶ μου Παρισίνοί, οἵτινες μὲ μισοῦσιν ἐξ ὅλης ψυχῆς καὶ θὰ μ' ἐφόνεον, ἂν ἤξευρον ποῦ νὰ με συλλαβῶσιν, ἐργάζονται, ὅλαις δυνάμεσιν, ὅπως μοὶ προλειάνωσι τὴν εἰς τὸν θρόνον ἀγούσαν, ἐνῶ ἐγὼ κρατῶ εἰς τὰς ἀγκάλας μου τὴν ἀγαπωμένην γυναῖκα. Ποῦ εὐρισκόμεθα Δ' Ὀδινιέ; Θέλω, ἀφοῦ γενῶ βασιλεὺς, νὰ ἐγείρω, ἐπ' αὐτῆς ταύτης τῆς θέσεως, ἀγαλμα εἰς τὸ δαιμόνιον τῆς Βεάρνης.

— Τῆς Βεάρν...

Ὁ Σχικὴν διέκοψε τὴν λέξιν, διότι εἶχε κτυπήσει αὐτὴς τὴν κεφαλὴν του ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ μέρους.

— Εἴμεθα εἰς τὴν ὁδὸν τῶν Σιδηρουργείων, Μεγαλειότατε καὶ δὲν μου μυρίζει καλὴ, εἶπεν ὁ Δ' Ὀδινιέ, ὅστις πάντοτε δύσθυμος ὢν, ὠργίζετο κατὰ τῶν ἀφύχων ἀντικειμένων, ὅσακις ἀπέκαμνεν ὀργίζόμενος κατὰ τῶν ἀνθρώπων.

— Μοὶ φαίνεται, ἐξηκολούθησεν ὁ Βεάρνης, διότι οἱ ἡμέτεροὶ ἀναγνώσται θ' ἀντιγράψωσιν ἡδὴ τὸν βουδέα τῆς Ναβάρρας, μοὶ φαίνεται, ὅτι διαβλέπω σαφῶς ὀλόκληρον τὸν βίον μου, ὅτι βλέπω ἐμαυτὸν βασιλέα, ὅτι κάθημαι ἐπὶ τοῦ θρόνου ἰσχυρὸς καὶ ἀκλόνητος, ἀλλ' ἴσως ἦττον

ἀγαπώμενος ἢ κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην, ὅτι δὲ τὸ βλέμμα μου βυθίζεται εἰς τὸ μέλλον μέχρι αὐτῆς τῆς ὥρας τοῦ θανάτου μου. Ὡ ! ἐρωτέ; μου, ἐπαναλάβετε μοι αὐτὴν, ὅτι μὲ ἀγαπᾶτε, διότι, εἰς τὸ ἀκουσμα τῆς φωνῆς σας, ἡ καρδιά μου συγκινεῖται.

Ὁ Βεάρνης, βυθισθεὶς ἐν τῷ καταλαμβάνοντι ἐνίοτε αὐτὸν αἰσθηματικῷ μελαγχολίας, ἐστέναξε καὶ ἔκλινε τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ ὤμου τῆς ἐρωμένης του.

— Ὡ ! εἶπεν ἡ νεαρά γυνή, φοβηθεῖσα, πάσχετε, Μεγαλειότατε ;

— Ἀρίστα ! αὐτὸ μόνον ἔλειπεν, εἶπεν ὁ Δ' Ὀδινιέ, ὡραῖος στρατιώτης, ὡραῖος στρατηγός, ὡραῖος βασιλεὺς, λιποθυμῶν.

— Ὅχι, ζωὴ μου, ἡσυχάσατε, εἶπεν ὁ Ἑρρίκος, ἐὰν ἐπιποθύμουν πλησίον σας, θὰ ἐπιποθύμουν ἐξ εὐτυχίας.

— Τῇ ἀληθείᾳ, Μεγαλειότατε, εἶπεν ὁ Δ' Ὀδινιέ, ἀγνώστῳ διατί ὑπεγράφεσθε Ἑρρίκος τῆς Ναβάρρας, ἐνῶ ὀφείλετε νὰ ὑπογράφεσθε Ρενσάρ ἢ Κλήμης Μαρότος. Διατί δὲν ὁμολογεῖτε μετὰ τῆς δεσποινῆς Μαργῶ, ἐνῶ ἀμφοτέρω ἀγαπᾶτε τόσον τὴν ποιήσιν;

— Ἀ ! Δ' Ὀδινιέ ! πρὸς χάριν, μὴ ὀμιλῆς περὶ τῆς γυναικὸς μου· ἡζέυρεις τὴν παροιμίαν : ἐὰν τὴν συναντήσωμεν ;

— Μόλονότι εὐρίσκεται εἰς τὴν Ναβάρραν, αἱ ; εἶπεν ὁ Δ' Ὀδινιέ.

— Μήπως καὶ ἐγὼ δὲν εὐρίσκομαι εἰς τὴν Ναβάρραν; μήπως δὲν θεωροῦμαι εὐρισκόμενος ἐκεῖ; Καλέ, Ἀγρίππα, μ' ἐφόνιζε; ἀνάβα εἰς τὸ φορεῖον καὶ ἂς ἀπέλθωμεν.

Δμλ.

Ἐπεται συνέχεια.

ΟΙ ΔΥΟ ΠΟΙΗΤΑΙ

[Διήγημα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ].

Α'

— Κύριε Δεσβάρσε, κύριε Δεσβάρσε ! καὶ ἄλλη ἐπιστολὴ ἐκ Μαυέννης, Θεέ μου ! τέσσαρες εἰς τὸ διάστημα ὀκτὼ ἡμερῶν... Τοῦλάχιστον εἶνε πληρωμένα τὰ ταχυδρομικά.

— Δὸς μοὶ τὴν, σὲ παρακαλῶ, κυρία Λωραί, εἶπεν ὀργίλως ὁ ἐνοικιαστὴς τοῦ ὑπ' ἀριθ. 16 δωματίου, καὶ ἄφες, τὰ σχόλια.

Καὶ ἀπέπεμψε τὴν φλύαρον θυρωρόν, κλείσας ὀρμητικῶς τὴν θύραν.

— Τῶνόντι εἶνε πολὺ περίεργον ! εἶπεν ὁ Λουδοβίκος Δεσβάρσε, ἀποσφραγίσας τὴν ἐπιστολήν· Ἄς ἀναγνώσωμεν :

«Φίλε. Ὡ ! ναί, φίλον ἐπιθυμῶ νὰ σας ὀνομάζω, Καὶ νομίζω ὅτι δὲν ἠπατήην, ἐννοοῦμεθα. Πρὸ πολλοῦ ζητῶ καρδίαν, ἥτις νὰ ἐννοήσῃ τὴν ἰδιότητά μου !...

— Λυποῦμαι μόνον ὅτι δὲν ἔχω καιρὸν εἶπεν ὁ Λουδοβίκος, ἐξάγων τὰ δίοπτρά του. Διάβωλε ! ἔχω νὰ διορθώσω τέσσαρα ἀκόνα θέματα καὶ δὲν πρέπει νὰ χάνω καιρὸν περὶ τούτων.

Καὶ, θέσας τὴν ἐπιστολήν εἰς τὸ συρτάριόν του, ἤρξατο διορθῶν τὰ θέματα τῶν ἀνοήτων μαθητῶν του.

— Οὐχ ἦτον ὁ νοῦς του, χωρὶς νὰ το θέλῃ, ἐπανήρχετο εἰς τὴν ἐπιστολήν.

— Περίεργον ! ἔλεγεν ἀπορῶν, γυνή, ἢ ἡ ὁποία δὲν μὲ γνωρίζει, νὰ ἐνθουσιάζεται ἐκ τῶν ἀρθρῶν καὶ τῶν στίχων, τοὺς ὁ-

ποιους γράφω εἰς τὸν *Ταχυδρόμου* τῆς *Μαυένης*. . . Ποία ἀρά γε νὰ ᾔηνε ἡ κυρία αὕτη; Σοφία Βοάλ. . . Ἀλλὰ τὸ ὄνομα τοῦτο δὲν λέγει τίποτε. Βεβαίως θὰ κατοική εἰς τὰ πέριξ τῆς *Μαυένης*. . . Ἀλλὰ γνωρίζω ὅλας σχεδὸν τὰς οἰκογενεῖας αὐτῆς, καὶ ὅμως τοιοῦτον ὄνομα δὲν γνωρίζω. . . Ὁ χάρτης εἶνε ὠραῖος καὶ ἡ γραφὴ λεπτή. Θὰ ᾔηνε ὠραιότητα καὶ πλουσιωτάτη, ἡ κυρία αὕτη. . . Τίς οἶδεν; Ἀ! πράγματι ὤφειλον. . . Ἀλλὰ, Θεέ μου! δὲν ἔχω καιρόν! Πρέπει νὰ διορθώσω ὅλον αὐτὸν τὸν σωρὸν τῶν ἀνοησιῶν. Ἀς ἀρχίσω νὰ διορθώω. Τί ἀνοησίαι, πραγματικῶς! τόσαι ἀνάρμοστοι φράσεις. . . Καὶ ὅμως εἶνε ἔργον μου, καθήκον μου καὶ δὲν πρέπει νὰ ὀργίζωμαι. . . Ἀς ἐργασθῶ καὶ ἄς ἐτοιμασθῶ διὰ τὴν τάξιν μου.

Καὶ ἐκὼν ἄκων ἐστηρίχθη ἐπὶ τῆς τραπέζης, βυθισθεὶς εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τῶν θεμάτων τῶν μαθητῶν του.

— Αἰφνης ὁ κώδων ἀντήχησεν.

— Ἐ! κύριε Δεσφάρσε, καὶ ἄλλη ἐπιστολὴ ἐκ *Μαυένης*. Τοῦτο εἶναι περίεργον!

— Κυρία Λωράν, ἄς τὸ εἶπον καὶ πάλιν, ἄς λείψουν αἱ παρατηρήσεις σας. . . δὲν ἀγαπῶ τὰς φλυαρίας. Αἱ ὑποθέσεις μου δὲν σας ἐνδιαφέρουν.

Καὶ ἀπέπεμψεν αὐτὴν μᾶλλον ἀποτόμως ἢ τὴν πρώτην φοράν.

— Φλύαρος δὲν εἰμαι, ἐπιθύρῃσεν ἀναχωροῦσα ἡ θυρωρὸς. Καὶ ὅμως εἶνε πολὺ ἀστεῖον νὰ ἔχη τις τοσαύτας ἀνταποκρίσεις.

— Πράγματι εἶνε πολὺ ἀστεῖον. . . δύο ἐπιστολαὶ τὴν αὐτὴν ἡμέραν. . . καὶ ἀπὸ τὸ αὐτὸ πρόσωπον, ἔλεγεν ὁ Δεσφάρσος περιπατῶν εἰς τὸ δωμάτιόν του. . . Ἀλλ' ἄς ἴδωμεν τί λέγει:

«Φίλε, ὅποια εὐτυχία. Ἐρχομαι εἰς Παρίσιους δι' ὑποθέσεις μου ὅλως ἀτομικὰς. Ἀλλὰ τί με μέλει; Ὅσον καὶ ἂν ἀπεχθάνωμαι τὰ ποταπὰ ταῦτα τοῦ συμφέροντος ζητήματα, οὐχ' ἤτιον ἡ μόνη ἀνταμοιβή, τὴν ὅποιαν προσδοκῶ ἐκ τοῦ ταξιδίου τούτου εἶνε ὅτι θὰ σας γνωρίσω! Ἀκριβῶς τὴν 3ην Αὐγούστου θὰ ἦμαι εἰς Παρίσιους. Μία μόνη φίλη καὶ ἡ θαλαμηπόλος μου θὰ με συνοδεύουν. . . Ὑποδείξατέ μοι τόπον συνεντεύξεως. (Ἡ σας ζητήσω μίαν χάριν, τὴν ὅποιαν δὲν πιστεύω νὰ μοι ἀρνηθῆτε. Θὰ σας ἀναγνώσω τὸ ποίημά μου τὸ ὅποιον θὰ φέρω μετ' ἐμοῦ.

Σοφία Βοάλ.

— Παράδοξον! ἀνέκραξεν ὁ Λουδοβίκος Δεσφάρσος, παρατηρῶν ἐκθαμβὸς τὴν ἐπιστολήν. Ἀλλ' ἰδοὺ ὑπάρχει καὶ ὑστερόγραφον.

Φίλε μου, εἴμεθα ἀμφότεροι ἄγαμοι· διατὶ λοιπὸν νὰ μὴ συνενωθῶμεν; Ἐμπιστεύομαι εἰς τὴν μεγάλην καὶ εὐγενῆ καρδίαν σας. . . Ἀς μὴ διστάσωμεν λοιπὸν διόλου.

— Δὲν λέγῳ ὅχι, ἀνέκραξεν ὁ Λουδοβίκος Δεσφάρσος, ἀλλὰ πρέπει κατόπι νὰ σκεφθῶμεν. . . τώρα ἔχομεν τὸ μάθημα.

Καὶ ἀνεχώρησε διὰ τὸ σχολεῖον, παραλαβὼν μετ' ἑαυτοῦ τὰς ἐπιστολάς του. Καθ' ὅλον τὸ διάστημα τοῦ μαθήματος ἦτο ἐκτὸς ἑαυτοῦ. Οἱ μαθηταὶ του, οἵτινες συνήθως δὲν ἦσαν εὐπειθεῖς, δὲν παρέλειψαν οὐδεμίαν εὐκαιρίαν ὅπως ἐξαγριώσωσιν αὐτόν.

Τυχάνων πρεσβύτερος υἱὸς πολυαριθμοῦ οἰκογενείας, ὁ Λουδοβίκος Δεσφάρσος, μόλις ἀπεπεράτωσε τὰς σπουδὰς του, ἡ-

ναγκάσθη οὐ μόνον ἑαυτὸν νὰ συντηρῇ, ἀλλὰ καὶ νὰ πέμπῃ μέγα μέρος τοῦ μισθοῦ του εἰς τοὺς γονεῖς του, ὅπως βοηθῇ αὐτοὺς εἰς τὴν ἐκπαίδευσιν τῶν ἀδελφῶν του. Ἀναγορευθεὶς σχολάρχης, κατῴρωσε νὰ διορισθῇ εἰς τὴν σχολὴν τοῦ *Μεγάλου Λουδοβίκου*, παρασκευαζόμενος συγχρόνως διὰ νέας ἐξετάσεις. Τριακονταετῆς περίπου ὢν, ἔφερε πάντοτε δίοπτρα, ἡ δὲ καθόλου φυσιογνωμία του ἐδήλου ἀνθρωπὸν προωρισμένον διὰ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ διδασκάλου. Εἶχε τὴν κόμην καὶ τὰ γένεια ἀραιὰ, τὴν ρίνα ἐλαφρῶς κεκυρτωμένην, τὸ στόμα ὑπερμέτρως μέγα, τὰ χεῖλη λεπτὰ καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς βαθεῖς καὶ καμμύοντας. Ἐνδεδυμένος σχεδὸν πάντοτε μέλαν ἔνδυμα, τὸ ὅποιον εἶχε καταστήσει στιλπνότερον ὥς ἐκ τῆς πολυχρονίου χρήσεως, καὶ περισκελιδᾷ βραχυτάτην, ἦτο ξηρός, ζωηρός, ἀεικίνητος, οὐδέποτε ἡσυχάζων, οὔτε ὀρθιος, οὔτε καθήμενος. Ἐν ἐνὶ λόγῳ τὸ ἐξωτερικόν του ἐν γένει ἐκλινε πρὸς τὸ γελοῖον, καὶ ἐν τούτοις, παρατηρῶν τις αὐτὸν προσεκτικῶς, ἀνεγίνωσκεν ἐπὶ τοῦ μετώπου του ὅτι εἶχεν ἰσάγγελον ψυχὴν καὶ πνεῦμα ἀνεπτυγμένον, γνωρίζον νὰ διακρίνῃ τὸ καλὸν ἀπὸ τοῦ κακοῦ.

Οὐδέποτε ἐδαπάνησε τὸ χρῆμά του εἰς διασκεδάσεις. Ἠγάπα μόνον τὸ θέατρον, διότι ἐκεῖ μόνον ἐμελέτα τὰς διαφόρους φράσεις τῆς ἀνθρωπίνης καρδίας. Ἐνησχολεῖτο κατὰ τὰς ὥρας τῆς ἀναπαύσεώς του εἰς φιλολογικὰ ἔργα καὶ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐδημοσίευε μελέτην τινὰ ἢ ποίημα τι εἰς τὴν ἐφημερίδα τῆς πατρίδος τοῦ *Μαυένης*, ἥς τὴν κοινὴν γνώμην ὀλίγον ἐφοβεῖτο, καὶ ἐν ἡ κατώκει ἡ ἀγνωστος κυρία, ἥτις δι' ἄλλεπαλλήλων ἐπιστολῶν τῆς ἐξέφρασεν αὐτῷ τὸν θαυμασμόν της διὰ τὰς ὠραίας ποιήσεις του καὶ τὰς ἐμβριθεῖς μελέτας του.

Ἐν ἐνὶ λόγῳ ὁ Λουδοβίκος Δεσφάρσος δὲν ἦτο ἐκ τῶν κοινῶν ἀνθρώπων ἔγραφε θαυμασίως καὶ ἀπετύπου τὰς ιδέας του ἐπὶ μᾶλλον θαυμασίως, εἰ καὶ ἡ αὐστηρότης τῆς ζωῆς καὶ τῶν σπουδῶν του μετέδιδον ἐνίοτε εἰς τὰ φιλολογικὰ του ἔργα χροῖαν τινα ψυχρότητος καὶ ἀπειροκαλίας.

Τὰ ὀλίγα ταῦτα ἀκοῦσι, νομίζομεν, ὅπως διαφωτίσωσι τὸν ἀναγνώστην μας περὶ τοῦ ἥρώος μας.

Ἦδη ἄς ἐπανεέλθωμεν εἰς τὴν ἱστορίαν μας.

Ὁ Λουδοβίκος ἐπανῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν του τεταραγμένος. Πρώτην τότε φοράν κατωπτρίσθη καὶ ἔσεισε μελαγχολικῶς τὴν κεφαλὴν.

— Δὲν εἰμαι ὠραῖος, εἶπεν, ἀλλὰ τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι ἀμελῶ τοῦ ἑαυτοῦ μου. Ἀλλως τε, κατὰγομαι ἐξ ἀρχαίης καὶ καλῆς οἰκογενείας, ἥτις διετῆρει σχέσεις μετὰ τῆς ἐκλεκτοτέρας κοινωνίας τῆς *Μαυένης*. Θὰ προσπαθῶ νὰ σχετισθῶ μετὰ τὸν κόσμον καὶ θὰ γείνω κοινωνικός. Ἀλλ' ἀρά γε θὰ λάβω καιρὸν πρὸ τῆς ἀφίξεως τῆς γυναίκας ταύτης; Αὕτη μὲ εἰδοποιεῖ ὅτι τὴν ὀργὴν Αὐγούστου θὰ ᾔηνε εἰς Παρίσιους. Σήμερον ἔχομεν 15 Ἰουλίου· εἶνε ὁ καιρὸς τῶν βραδείων. Διά-

βολε! ὅλα ἔρχονται ἀνάποδα. Καὶ ἐπειτα, εἰς τὰς 17 Αὐγούστου, κατὰ τὰς διακοπὰς, σκέπτομαι νὰ μεταβῶ εἰς *Μαυένην* διὰ νὰ ἐπκνίδω τοὺς γονεῖς μου καὶ τοὺς ἀδελφούς μου. Ἰσως καὶ ἐκεῖνη σκέπτεται νὰ ἐπανεέλθωμεν μαζῇ, ἀφοῦ μοι γράφει ἐκ *Μαυένης*. Περίεργον! πολὺ περίεργον! Ἡ συνέντευξις αὕτη μὲ ταρασσεῖ. Καὶ ὅμως πρέπει νὰ τῇ ἀπαντήσω. Ποῦ θὰ συναντηθῶμεν; Εἰς τὸ θέατρον; Εἶνε ἀδύνατον, διότι ὅλος ὁ κόσμος θὰ μας ἠνυῖται ἄλλως τε θέλω νὰ τὴν ἴδω κατ' ἰδίαν. . . Ἰσα, ἰσα περὶ αὐτοῦ πρέπει νὰ σκεφθῶμεν. Εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ σιδηροδρόμου τὸ πρῶγμα μοι φαίνεται ἀπλούστερον. Θὰ ἔχωμεν σημειτὸν ἀναγνωρίσεως.

Ἀλλὰ ποῖον; Ἀ! ἰδοὺ θὰ κρατῇ εἰς τὴν δεξιάν της χεῖρα τὸν *Ταχυδρόμου* τῆς *Μαυένης*, ἐνῷ ἐγὼ θὰ κρατῶ ἕτερον εἰς τὴν δεξιάν. Τοιοῦτοτρόπως θ' ἀναγνωρισθῶμεν. Ἀλλὰ ποῦ θὰ τὴν πλησιάσω; Νομίζω ὅτι εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ σιδηροδρόμου εἶνε εὐκολώτερον ἢ εἰς ἄλλο μέρος. . . Ἰδοὺ· ἐγὼ θὰ κρατῶ τὸν πτελὸν μου εἰς τὴν δεξιάν ἢ ὑπὸ τὸν βραχιόνά μου, ἐνῷ διὰ τῆς ἀριστερᾶς θὰ κρατῶ τὸν *Ταχυδρόμου* τῆς *Μαυένης*. Ὅταν τὴν ἴδω νὰ προχωρῇ πρὸς ἐμὲ μειδιδῶσα — διότι βεβαίως θὰ μειδιδῇ — θὰ στενοχωρηθῶ βεβαίως. Ἀλλ' ὅχι· ἀπαιτεῖται θάρρος. Τί διαβόλον! δὲν εἰμαι πλέον παιδίον. Ἀν δι' αὐτοῦ τοῦ μέσου ἐπετύγχανον κἀνὲν καλὸν συνοικέσιον, δὲν εἶνε ἄσχημον. Διατί νὰ μὴ ἐπωφεληθῶ τῆς περιστάσεως, ὥς θὰ ὠφελεῖτο ὁ Δελεστρὸς ἂν ἦτο εἰς τὴν θέσιν μου; Αὐτὸς ἔχει θάρρος· ἀλλ' εἶνε μᾶλλον πεπειραμένος ἐμοῦ; εἶνε ἐκ καλλιτέρας οἰκογενείας; Ὁχι, μυριάκις ὅχι. Μόνον διότι ἐνδύεται κομψότερον ἐμοῦ καὶ ἀναμειγνύεται εἰς ὅλα, ἰδοὺ κατὰ τι ὑπερέχει ἐμοῦ. . . Θὰ τῇ εἰπῶ λοιπὸν: Δεσποινίς — ὅχι. . . κυρία εἶνε καλλιτέρον. Λουδοβίκος ὁ ΙΔ' ἔλεγε πάντοτε κυρία — Κυρία, δὲν τολμῶ νὰ πιστεύσω εἰς τὴν εὐτυχίαν. . .

Ἐνῷ δ' ἔλεγε ταῦτα, ὁ Λουδοβίκος ἡτένιζε πρὸς τὸ κάτοπτρον καὶ ἐμειδία μετ' ὅσης ἡδύνατο χάριτος. Εἶχε κτενίσει τὴν κόμην του, εἶχεν ἐκβάλει τὰ δίοπτρά του καὶ ὠμίλει κλίνων ἐλαφρῶς τὴν κεφαλὴν. Ἐνόμιζεν ἑαυτὸν ὠραῖον.

— Κυρία, εὐαρεστήθητε νὰ δεχθῆτε τὸν βραχιόνά μου. . . Ἀλλὰ ποῦ θὰ τὴν ὑπάγω; Τί θὰ τὴν κάμω; Ἀν καθ' ὁδὸν μὲ συνήντα τις ἐκ τῶν συναδέλφων μου, συνοδεύοντα ὠραῖαν καὶ κομψὴν γυναῖκα — διότι βεβαίως θὰ ᾔηνε ὠραία, φαίνεται ἐκ τῶν ἐπιστολῶν της — τί θὰ ἔλεγεν; Ἀλλ' ἔχει καὶ μίαν φίλην, μίαν ἀκόλουθον· τί θὰ τὴν κάμω καὶ αὐτήν; Τοῦτο δὲν εἶνε εὐκόλον. . . Ἀλλὰ μοι εἶνε ἀδιάφορον. . . ἄς ἐπαναλάβωμεν τὴν συνδιάλεξιν. Κυρία, θὰ ᾔησε πολὺ κεκμηκυῖα ἐκ τοῦ ταξιδίου. . .

Σφοδρὸς κρότος τῆς θύρας διέκοψεν αὐτόν.

Ἐπεται συνέχεια.

Ἐν Σύρῳ.

ΔΕΣΠΟΙΝΑ Α. ΑΓΓΕΡΕΤΟΥ